

Facebook Cafe

by [Radmila Solesa-Cetic](#) on Saturday, February 26, 2011 at 3:14pm

Smajo Sehic, Ciro Zoric, Vaki, Mirsad Hidic, Nasiha Selimovic, Adem Hadzihajdarevic, Suljo Ferizovic, kosarkaski treneri koji su u meni, nesusjesno i godinama, razvijali ljubav prema kafani. Jednom je to, u nekoj vukojebini, negdje na putu za Sarajevo, ili Visegrad, ne sjećam se, bila i krcma, sa zivom, meni nepoznatom, muzikom. KK Zeljo nikad nije imao para. Ili, mozda ja ne znam da jeste.

U Bihacu, svi su, koji su izlazili, pili, slavili, makar jednom u zivotu, završili na "Stanici". Ja sam tamo pocela, rano, prerano, cekajuci voz koji me vodi na prvu utakmicu van grada i spoznaju da i protivniciki navijaci vole moj skok-sut.

Gluho doba noci, tata me ostavio na zeljeznickoj stanici, nekako od pocetka siguran, ako je Suhra tu, njegov "sin" je u dobrim rukama. Te sam godine dvanaest napunila.

Cudno, voz je kasnio, mi se prebacili preko puta, da sok popijemo, sjednemo ko ljudi. Kroz staklene zidove, izvana, nista cudno, tuzno mozda, dva pijanca za kariranim stolnjakom, konobar koji vazе njihovu konverzaciju ne znajuci dal' da sjedne il' da spreman bude.

A unutra...Novi svijet. Moj je bio, do tada, rano buđenje, Bigram, skola, zadaca, trening, Bigram sa deckima, vecera, knjige, do kasno u noc. Sad, kasno u tu moju prvu kafansku noc, sam vidjela da taj svijet o kojem ja citam, koji ja sanjam, postoji. Dio dana u koji neki pritjeraju kraju svoju raskalsnu noc sa rajom, dio je dana i u koji mnogi satjeraju svoju moru. Osjetila, prvi put, Ujevica, cula, prvi put, Disa. Nikad vise tu sjela nisam.

A onda, krenuli kafici. Kod Konja, kod Zlaje Bika, u Riblji, kod Miska Skale, u Piceriji, pa u RB...Na pocetku, niti sam pusila, niti sam pila kafu, niti sam pila. Al' svaku noc, prvo kosarkas, a onda student knjizevnosti, morao je dozivjeti bar jedan, ako ne i sve kafice svoga grada.

U zadimljenoj atmosferi, stisnuti prostorom i prijateljima, slusali smo najnovije hitove, potkraj ih, svi skupa, pjevali. Nista ljepse no pred Novu Godinu, kad Dugme izda novi album, pa se svi nademo. Lipe cvatu, Pljuni i zapjevaj.

Tata me je brizno, kad je "lilo" vani, znao upitati - Pa sine moj, zar moras. Pa, ne moram tata, al' ti ne mozes zamisliti svu moju sreću vani.

I nije, pogotovo onu kad se promrzli cekamo pod satom, pa da nas mladost usmjeri prema jednom od kafica.

Moj prvi decko, moja prva ljubav, pio je iz navike, iz potrebe, iz ljubavi. Pusio Filter 57, a ja, kad njemu kupim, u kiosku kod Viktora, cigarete, kupim sebi Herba bombone. Rekao mi je jednom, nisi ti ovaj tip, lupkajuci kutiju cigareta o nadlanak druge ruke, prije no sto je otvori.

Moja ga majka poslije optuzivala da me je naucio "svemu sto ne treba". Sad zna, naucio me ljubavi prema ljubavi samo.

Kad su mi rekli da zbog povrede koljena nema vise kosarke, sama sam se prihvatila "svega sto netreba".

Bilo je pokusaja sarajevskih kafica da me usrece, da mi pruze dom u srcu svom. Index je, zahvaljujuci raji s Filozofskog, bio na dobrom putu. Ali, kad te spuca nostalgija za Biscem, odes do RSa, i, da ne nabrajam face. A bio je i Faca tu. Sve dragi ljudi, sve lijepi ljudi, sve dobri ljudi, a skoro svi Biscani.

I uskoro, kad sam se udala, za svoju trecu (i najveću) ljubav, odjednom sam kao trebala da budem u svijetu odraslih. Jutanja kafa sa slagom i Oslobođenje. Moj suprug (kako to ozbiljno zvući) nikad nije ni pio ni pusio, a zadimljena atmosfera tek. Ali, razumio. Imala sam i dalje, urijetko doduse, bebe male, bar kad trebam raditi intervju za Radio, svoje noci. Kad sve krene polako, pa se polako nabijamo za jednim stolom, privlacimo stolice, do trenutka kad ja dignem ruke gore. I donedavno, poslije svakog dobrog derneka, zovu ga party sad, jutrom se prvo upitam sto me ramena bole. Kao poslije stotinu slobodnih za redom. I osmijeh me podsjeti, slavila Radmila zivot. Do zore.

Amerika me je prihvatila kao kvalitetnog i vrijednog covjeka, al' k'o raju, nikad. Ne daju pusiti po kafanama i barovima, moze na cesti, al' ne daju pice iznijeti. Jedno bez drugog, hm...Tako, moradah u svojoj kuci barove praviti, barske stolice unositi. Senad razglas postavljati.

I uvijek, ama bas uvijek, bez obzira sta se desavalo do tad, u mom cosetu, u mom baru, te noci, svi su bili sretni. I uvijek, ama bas uvijek, ramena su boljela sutradan.

I jednoga dana, lijepoga dana, moj Senad meni kaze za Facebook. I polako, uz jutarnju kaficu, pronadem ja i Ciru i Nasihu, i Dubravku i Ranku, i sve svoje Emire i Nade, Aide i Vanje...I proglasim ga najboljim kaficem svih vremena.

U njemu smo svi u onom svom najboljem dobu, uz onu nasu najdrazu muziku. U njemu sam cak i viceve znala ispricati, jer, ne znam zasto, uzivo mi nikad islo nije. Pjevala s Merom u Turskoj, Kornelom i Karmelom u Banja Luci, Oktetom bihackim po svijetu razbacanim, a Eso Toroman mi nije rekao, ni jednom, hej, moze li sad ova, bez tebe.

Da li smo svi bili sretni koliko i ja. Da li sam ja bila sretna citav zivot, pa privlacila sretnu. Da li su nesretni postajali sretni uz mene. Ne znam, al' znam da nisam nikad voljela one sto, kako samo nepristojni kazu, "sjebu atmosferu".

I sad, navratim u ovaj jedini kafic, koji okupi raj iz svih mojih kafana i kafica, al' sjednem u zapecku negdje, ne bih da kvarim stimung. I drago mi, volimo se, svi mi, iz svih generacija, sa svih geografskih sirina. Drago mi; u njemu djeca moja upoznase moje prijatelje, i djecu njihovu. Vidjese, po prvi put, i rod moj.

A sad sam, eto, za onaj moj pocetak. Ja bih, pred svitanje, na Stanicu, za karirani stolnjak, ona dva "pijanca" i sa "Sakupljacima perja". Olivera pjeva "Djelem, djelem", a ja Bekim Fehmiu.

P.S.

Al' vraticu se ja, boljece ramena jutrom, kad mi prvi put ime moga sina donese osmijeh na lice. I tako ostane.